

- 2) Artykuł 8 dyrektywy 2008/94 należy interpretować w ten sposób, że w celu określenia, czy państwo członkowskie wykonało zobowiązanie przewidziane w tym artykule, nie mogą być wzięte pod uwagę świadczenia z tytułu emerytury ustawowej.
- 3) Artykuł 8 dyrektywy 2008/94 należy interpretować w ten sposób, że aby miał on zastosowanie, wystarczy, by dodatkowy zakładowy program emerytalny dotknięty był niedofinansowaniem od dnia niewypłacalności pracodawcy oraz by z powodu swojej niewypłacalności pracodawca nie dysponował środkami pozwalającymi na dofinansowanie tego programu w stopniu umożliwiającym wypłatę w pełnej wysokości świadczeń należnych beneficjentom. Nie jest konieczne, by ci beneficjenci wykazali istnienie innych czynników leżących u źródeł utraty ich uprawnień do świadczeń emerytalnych.
- 4) Dyrektywę 2008/94 należy interpretować w ten sposób, że środki przyjęte przez Irlandię w następstwie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 25 stycznia 2007 r. w sprawie C-278/05 *Robins i in.* nie wypełniają zobowiązań wynikających z tej dyrektywy, a sytuacja gospodarcza danego państwa członkowskiego nie stanowi wyjątkowej okoliczności mogącej uzasadnić ograniczony poziom ochrony interesów pracowników w odniesieniu do ich uprawnień do świadczeń emerytalnych z tytułu dodatkowego zakładowego programu emerytalnego.
- 5) Dyrektywę 2008/94 należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż środki podjęte przez Irlandię w następstwie ww. wyroku w sprawie *Robins i in.* nie przyniosły rezultatu w postaci otrzymania przez skarżących w postępowaniu głównym więcej niż 49 % wartości nabytych uprawnień do świadczeń emerytalnych z tytułu dodatkowego zakładowego programu emerytalnego, sama przez się stanowi istotne naruszenie zobowiązań tego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 290 z 1.10.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 23 kwietnia 2013 r. — Laurent Gbagbo (C-478/11 P), Katinan Justin Koné (C-479/11 P), Akissi Danièle Boni-Claverie (C-480/11 P), Alcide Djédjé (C-481/11 P), Affi Pascal N'Guessan (C-482/11 P) przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawy połączone od C-478/11 P do C-482/11 P) (¹)

(Odwołanie — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające skierowane przeciwko osobom i podmiotom — Artykuł 263 akapit szósty TFUE — Termin do wniesienia skargi — Siła wyższa — Konflikt zbrojny)

(2013/C 171/12)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Laurent Gbagbo (C-478/11 P), Katinan Justin Koné (C-479/11 P), Akissi Danièle Boni-Claverie (C-480/11 P), Alcide Djédjé (C-481/11 P), Affi Pascal N'Guessan (C-482/11 P) (przedstawiciel: adwokat L. Bourthoumieux)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: B. Driessen i M.-M. Joséphidès, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od postanowień Sądu Unii Europejskiej wydanych w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach T-348/11 *Gbagbo przeciwko Radzie*, T-349/11, *Koné przeciwko Radzie*, T-350/11 *Boni-Claverie przeciwko Radzie*, T-351/11 *Djédjé przeciwko Radzie* i T-352/11 *N'Guessan przeciwko Radzie*, którymi Sąd odrzucił jako oczywiście niedopuszczalne skargi wnoszących odwołanie mające na celu po pierwsze stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/17/WPZiB z dnia 11 stycznia 2011 r. (Dz.U. L 11, s. 31), decyzji Rady 2011/18/WPZiB z dnia 14 stycznia 2011 r. (Dz.U. L 11, s. 36) i decyzji Rady 2011/221/WPZiB z dnia 6 kwietnia 2011 r. (Dz.U. L 93, s. 20) zmieniającej decyzję Rady 2010/656/WPZiB przedłużającą obowiązywanie środków ograniczających wobec Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej i po drugie, rozporządzenia Rady (UE) nr 25/2011 z dnia 14 stycznia 2011 r. (Dz.U. L 11, s. 1) i rozporządzenia Rady (UE) nr 330/2011 z dnia 6 kwietnia 2011 r. (Dz.U. L 93, s.10) zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 560/2005 nakładające określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej, w zakresie, w jakim te akty ich dotyczą — Brak indywidualnego doręczenia tej decyzji — Przypadek siły wyższej

Sentencja

1) Odwołania zostają oddalone.

2) *Laurent Gbagbo i Katinan Justin Koné, Akissi Danièle Boni-Claverie oraz Alcide Djédjé i Affi Pascal N'Guessan* zostają obciążeni kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 6 z 7.1.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-55/12) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2003/96/WE — Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej — Zwolnienie z podatku akcyzowego w odniesieniu do paliw pojazdów silnikowych używanych przez osoby niepełnosprawne — Utrzymanie zwolnienia po wygaśnięciu okresu przejściowego — Naruszenie)

(2013/C 171/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i W. Mölls, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia (przedstawiciel: E. Creedon, pełnomocnik)

Przedmiot

Naruszenie dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283, s. 51) — Zwolnienie z podatku akcyzowego w odniesieniu do paliw pojazdów silnikowych używanych przez osoby niepełnosprawne — Utrzymanie zwolnienia po wygaśnięciu okresu przejściowego

Sentencja

- 1) *Udzielając, po wygaśnięciu w dniu 31 grudnia 2006 r. okresu przejściowego wskazanego w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej zmienionej dyrektywą Rady 2004/74/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. oraz w załączniku II do owej dyrektywy, zwolnienia z podatku akcyzowego w odniesieniu do paliw używanych przez osoby niepełnosprawne do pojazdów silnikowych Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4 ust. 1 wskazanej dyrektywy.*
- 2) *Irlandia zostaje obciążona kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 89 z 24.3.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 25 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București — Rumunia) — Asociația ACCEPT przeciwko Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării

(Sprawa C-81/12) (¹)

(Polityka społeczna — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Dyrektywa 2000/78/WE — Artykuł 2 ust. 2 lit. a), art. 10 ust. 1 i art. 17 — Zakaz dyskryminacji ze względu na orientację seksualną — Pojęcie faktów, które nasuwają przypuszczenie o zaistnieniu dyskryminacji — Dostosowanie ciężaru dowodu — Skuteczne, proporcjonalne i dolegliwe sankcje — Osoba tytułująca się dyrektorem zawodowego klubu piłkarskiego i za niego uważana przez opinię publiczną — Oświadczenia publiczne wykluczające rekrutację piłkarza określanego jako homoseksualista)

(2013/C 171/14)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Asociația ACCEPT

Strona pozwana: Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării

Przedmiot

Wniosek o wydania orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Curtea de Apel București — Wykładnia art. 2 ust. 2 lit. a), art. 10 ust. 1 i art. 17 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16) — Dyskryminujące kryteria selekcji personelu klubu piłkarskiego związane z orientacją seksualną — Stosowanie dyrektywy w przypadku dyskryminujących oświadczeń w prasie przy braku faktycznej procedury rekrutacji — Fakty, które nasuwają przypuszczenie o zaistnieniu bezpośredniej i pośredniej dyskryminacji — Ciężar dowodu — System sankcji mających zastosowanie w przypadku nieprzestrzegania przepisów — Dopuszczalność krajowego ustawodawstwa stojącego na przeszkodzie wymierzeniu kary za wykroczenie po upływie sześciomiesięcznego terminu przedawnienia — Obowiązek wymierzenia skutecznej, proporcjonalnej i dolegliwej sankcji

Sentencja

- 1) *Artykuł 2 ust. 2 i art. 10 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że okoliczności takie jak leżące u źródeł sporu w postępowaniu głównym można uznać za „fakty, które nasuwają przypuszczenie o zaistnieniu [...] dyskryminacji”, w odniesieniu do zawodowego klubu piłkarskiego, gdy rozpatrywane oświadczenia pochodzą od osoby tytułującej się głównym dyrektorem tego klubu i za niego uważanej zarówno w mediach, jak i przez społeczeństwo, choć niekoniecznie ma ona zdolność do czynności prawnych w zakresie zobowiązania lub reprezentowania tego klubu w sprawach zatrudnienia.*
- 2) *Artykuł 10 ust. 1 dyrektywy 2000/78 należy interpretować w ten sposób, iż przy założeniu uznania okoliczności takich jak leżące u źródeł sporu w postępowaniu głównym za „fakty, które nasuwają przypuszczenie o zaistnieniu [...] dyskryminacji” ze względu na orientację seksualną w toku rekrutacji piłkarzy przez zawodowy klub piłkarski, ciężar dowodu, dostosowany w art. 10 ust. 1 dyrektywy 2000/78, nie prowadzi do tego, że wymagany jest dowód niemożliwy do przedstawienia bez naruszenia prawa do poszanowania życia prywatnego.*
- 3) *Artykuł 17 dyrektywy 2000/78 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego w przypadku ustalenia dyskryminacji ze względu na orientację seksualną w rozumieniu tej dyrektywy możliwe jest tylko wydanie upomnienia takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, gdy takie ustalenie następuje po upływie sześciomiesięcznego terminu przedawnienia biegnącego od dnia, w którym nastąpiły okoliczności faktyczne, jeżeli na podstawie tegoż uregulowania taka dyskryminacja nie jest karana na zasadach materialnych i proceduralnych, które nadają karze charakter skuteczny, proporcjonalny oraz dolegliwy. Do sądu odsyłającego należy dokonanie oceny, czy tak jest w przypadku uregulowania rozpatrywanego w postępowaniu głównym, i w razie potrzeby dokonanie wykładni prawa krajowego tak dalece, jak jest to możliwe, w świetle brzmienia i celu wspomnianej dyrektywy, by osiągnąć przewidziany w niej rezultat.*

(¹) Dz.U. C 126 z 28.4.2012.